

N:o 119.

Herr J. Jonasson från Calmar län: Om indragning af det för Kongl. Theatern anvisade anslag.

Från landets ena ända till den andra, från Konungathronen till backstugan höres nu blott ett gemensamt rop, ropet på sparsamhet. Den penningebrist, som så djupt ingripit uti och så tryckande inverkat på alla samhällsförhållanden och fortfarande orimligt tungt hvilat på handel, industri och näringar, har åtminstone medfört det goda, att den lärt oss fråga efter orsakerna till dess tillvaro.

Och allmänna svaret är, att slöseri och tanklöshet i stort som i smått har bragt oss i den belägenhet, hvaröfver så mången tröstlöst och hoppöst suckar.

Med blotta klagovisor afhjelpes dock icke det onda, ett annat steg måste tagas, försök måste göras till dess botande, icke allenast för tillfället utan äfven för framtiden. Vi måste, med få ord, komma från ord till sak, vi måste lära oss inse vår ställning såsom innebyggare i ett fattigt land, der natur, klimat och alla på våra näringar inverkan förhållanden icke allenast mana utan allvarligt befalla oss att icke spela en rol, som oss icke tillkommer, att icke taga Frankrike eller andra af naturen väl lottade länder till föresyn och blifva deras apor, hvilka äro oundgängligt nödvändiga för vårt fattiga och betryckta fosterland, och dessa saker äro arbete och sparsamhet.

Detta torde utan motsägelse erkännas af alla, men allmänast tänker man på blott nedåt, yrkar på arbete af dem som hvarje afton lägga sig med uttröttade lemmar, och sparsamhet af dem som knappast hafva en beta bröd för dagen. Man glömmar alltför ofta att se uppåt till samhällets höjder, der om någorstädes arbete och sparsamhet äro af behofvet högt och oafvisligt påkallade.

I betraktande här af anser jag, att Riksdagen bör ordna samhällets och Statens angelägenheter så, att dess utgifter ställas i förnuftigt för-

hållande till dess tillgångar, på det att, om den nu tryckande krisen en gång hinnes öfver, den icke må genast återkomma och hålla oss i samma ömkliga tillstånd.

Hvad som enligt min uppfattning är en ganska påtaglig orsak till våra statsutgifters öfverdrifna höjd, är den verkliga statslyx af tjänstemän och pensionärer, som med sina dryga underhållskostnader trycka på statsregleringen, och hvilkas antal är efter år förökas, utan någon motsvarande indragning på annat håll. Nya tjänster, nya löner, löneförhöjningar och ökade utgifter ifrågakställas och beviljas vid hvarje Riksdag, oaktadt allt det vackra talet om sparsamhet, men förslag till indragning låter sig icke afhöra.

Utom de nu citerade statsutgifterna, hvilka äro en kräfta som ganska hårdt angriper och förtär hela Svenska befolkningen, går jag nu att äfven vidröra det årliga anslaget till Kongl. Theatern med sjuttiofem tusen Riksdaler. Detta onus är onekligen, af allt hvad vi med visshet hafva oss bekant, ett det aldri onödigaste och ändamålslösaste, hvarföre jag anser det en hvar borde behjerta, att berörda anslagssumma borde indragas, att underhållskostnaden, om den egentligen ej kommer att upphöra, i det ställe borde erläggas af de trupper, hvilka theatern begagna, och att anslaget hädanefter borde användas till aflöning åt mindre folkskolors underlärare, som jag förmodar hvar och en inser behovet af inom vårt Svenska land.

Med anledning häraf vågar jag vördsamt föreslå,
 det Riksdagen ville indraga allt anslag till Kongl. Theatern; och att Theatern må underhållas af de trupper,
 som densamma begagna.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1868.

J. Jonasson
 från Calmar län.